

ضرورت ثابت‌قدم ماندن در ایمان و اطمینان داشتن از نجات

۱) به منظور آنکه شخصی رستگار و نجات‌یافته باشد و ابدیت را در حضور خدا سپری کند و از حضورش لذت برد، باید تا به آخر در ایمان استوار و ثابت‌قدم ماند (اول قرن‌تین ۲:۱۵؛ کولسیان ۱:۲۳-۲۲؛ لوقا ۸:۱۱-۱۵؛ متی ۱۰:۲۲؛ مرقس ۱۳:۱۳؛ متی ۱۳:۲۴؛ عبرانیان ۱۴:۳؛ رومیان ۱۱:۲۰-۲۲؛ دوم تیموتائوس ۲:۱۱-۱۲؛ مکاشفه ۷:۲، ۱۰، ۱۱، ۱۷، ۲۵، ۲۶؛ ۵:۳، ۱۱، ۱۲، ۳۱).

۲) لازمه آن رستگاری و نجات نهایی این است که شخص یک زندگی مطیعانه داشته باشد، زندگی که از ایمان سرچشمه بگیرد (عبرانیان ۱۴:۱۲؛ رومیان ۸:۱۳؛ غلاطیان ۵:۱۹-۲۱؛ افسسیان ۵:۵؛ اول قرن‌تین ۱:۱۰؛ اول یوحنا ۳:۴-۱۰، ۱۴؛ یوحنا ۸:۳۱؛ لوقا ۱۰:۲۸؛ متی ۱۴-۱۵:۱۸؛ ۳۵:۱۸؛ پیدایش ۱۹:۱۸؛ ۱۷-۱۶:۲۲؛ ۴۵:۲۶؛ دوم تیموتائوس ۱۹:۲). این بدان معنا نیست که خدا از ما می‌طلبد که کامل باشیم (فیلیپیان ۳:۱۲-۱۳؛ اول یوحنا ۱:۸-۱۰؛ متی ۱۲:۶).

۳) کسی که به راستی تولد دوباره یافته باشد در ایمان استوار و ثابت‌قدم می‌ماند و این خدا است که در عمل می‌باشد تا او را استوار نگاه دارد (اول پطرس ۱:۵؛ یوحنا ۶:۳۷-۳۹؛ ۱۰:۲۶-۳۰؛ فیلیپیان ۱:۶؛ اول تسالونیکیان ۳:۱۱-۱۳؛ ۲۴:۵؛ رومیان ۸:۱-۴، ۲۸-۳۰؛ افسسیان ۱:۴-۵).

۴) در کتاب مقدس درباره اشخاصی می‌خوانیم که مسیحی بوده‌اند، اما در ایمان سقوط کرده‌اند (لوقا ۸:۱۳-۱۴؛ عبرانیان ۴:۶-۵؛ ۱۰:۲۶-۲۹). یوحنا خاطرنشان می‌سازد که سقوط و رویگردانی چنین افرادی ثابت می‌کند که آنها در واقع هیچ‌گاه مسیحی نبوده‌اند (اول یوحنا ۲:۱۹؛ عبرانیان ۹:۶؛ یوحنا ۸:۳۱؛ کولسیان ۱:۲۲، ۲۳؛ عبرانیان ۳:۶، ۱۴).

۵) آیا باید این را در نظر داشته باشیم که ممکن است ما هم جزو کسانی باشیم که در ایمانمان سقوط کنیم؟ جواب مثبت است. اگر ما نیز بر رفتار و کرداری پافشاری کنیم که از بی‌ایمانی سرچشمه بگیرند، ما هم جزو کسانی خواهیم بود که در ایمانمان سقوط می‌کنیم.

پولس رسول این مهم را در نظر داشت که اگر خود نیز مراقب دویدنش در مسابقه نمی‌بود، چه بسا ممکن بود او هم مردود می‌شد (اول قرن‌تین ۹:۲۷). او به کلیسای مغرور قرن‌تس حکم نمود تا به این مهم بیندیشند که امکان‌ش وجود داشت جزو مردودانی باشند که سقوط می‌کنند (اول قرن‌تین ۱۰:۱۲؛ این آیه را با دقت و با توجه به محتوای آیات ۹:۲۴-۱۰:۱۳ مطالعه نمایید).

پولس در این آیات نیز به ما هشدار می‌دهد: رومیان ۱۱:۲۰-۲۲؛ غلاطیان ۵:۲-۲۱؛ افسسیان ۵:۵.

نویسنده عبرانیان نیز به همین شکل هشدار می‌دهد: عبرانیان ۲:۱-۳؛ ۱۲:۳-۱۴؛ ۱:۴، ۱۱؛ ۶:۴-۶؛ ۱۰:۲۶-۳۱؛ ۱۲:۲۵.

۶) به ما حکم شده است تا خود را بیازماییم که آیا در ایمان هستیم یا خیر (دوم قرن‌تین ۵:۱۳؛ دوم پطرس ۱:۱۰).

۷) به ما حکم شده است تا «اطمینان از نجات» را تجربه کنیم و از ما انتظار می‌رود از آن اطمینان لذت ببریم (اول یوحنا ۵:۱۳؛ عبرانیان ۱۱:۶؛ ۲۲:۱۰).

۸) تعلیم کتاب مقدس در خصوص آموزه «اطمینان از نجات» را باید در چارچوب این حقایق بررسی نماییم: خدا به کسانی که پیوسته در بی‌ایمانی گام برمی‌دارند و بر آن پافشاری می‌کنند، به شدت و به هولناکی، هشدار می‌دهد. اما، در نقطه مقابل، به کسانی که اعتمادشان را بر او می‌نهند وعده‌های پرشکوهی می‌دهد.

با جدی گرفتن وعده‌های پرشکوه خدا و هشدارها و تهدیدهای او در کتاب مقدس، می‌توانیم در ایمان استوار و ثابت قدم باشیم و در نتیجه از نجاتمان مطمئن و خاطر جمع بمانیم (عبرانیان ۱۰:۱۹-۳۱؛ تثنیه فصل ۲۸).

جان پای پر

www.MahfeleEnjil.com